

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **P. T.**, zastoupeného Mgr. Petrou Severovou, advokátkou se sídlem Sokolov, 5. května 163, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 386/100, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2015, č. j. 57 A 30/2015 - 140,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Petře Severové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Dne 18. 1. 2015 ve 14:30 rozhodl policejní orgán obvodního oddělení Policie České republiky v Sokolově podle § 44 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, o vykázaní žalobce (dále jen „stěžovatel“) z obydlí jeho matky – bytové jednotky č. X v domě Š., S., jakož i ze společně užívaných prostor domu a z bezprostředního okolí domu vymezeného vzdáleností 50 metrů od vnější stěny domu, a to na dobu deseti dnů, počínaje dnem 18. 1. 2015. Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, č. j. KRPK-6604/ČJ-2015-1909ÚO, odmítla žalovaná stěžovatelovy námitky proti vykázaní pro jejich opožděnost.

Stěžovatel napadl postup žalované jako nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž jeho nezákonnost spatřoval jednak v nedostatečném a pozdním vyrozumění o vykázání a jednak v nespolupráci policistů při vydávání klíčů od bytu po skončení desetidenní doby vykázání. Zároveň v žalobě požádal o osvobození od soudních poplatků, přičemž zmínil svou aktuální ztrátu zázemí a bydlení a přiložil svůj podnět k prohlášení nicotnosti rozhodnutí, jímž jej Úřad práce ČR vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání. V reakci na to jej Krajský soud v Plzni vyzval usnesením ze dne 1. 4. 2015, č. j. 57 A 30/2015 - 27, aby ve lhůtě jednoho týdne odstranil vady žádosti o osvobození od soudních poplatků spočívající v nedoložení a nedostatečném vyličení rozhodných skutečností. Konkrétně jej krajský soud vyzval, aby žádost doplnil o úplné vyličení konkrétních skutečností o svých majetkových, výdělkových a osobních poměrech a jejich doložení konkrétními důkazy, zejména aby uvedl své měsíční příjmy a výdaje za posledních 6 měsíců, krom výdajů nepatrné hodnoty; veškerý svůj majetek kromě věcí nepatrné hodnoty; veškeré své dluhy, osobní a rodinné poměry a zvláště závažné důvody svědčící pro úplné osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel zareagoval podáním, jehož obsahem byly jednak výpisy z jeho bankovních účtů za posledních 12 měsíců a údaje o úvěru ve výši 27.000 Kč, jednak vyúčtování plateb za služby mobilní telefonie, a konečně rozhodnutí Úřadu práce ČR o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a o následném zrušení tohoto rozhodnutí.

Krajský soud následně usnesením ze dne 21. 4. 2015, č. j. 57 A 30/2015 - 112, stěžovateli žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl, neboť dospěl k závěru, že nebyly dány důvody pro přiznání osvobození od soudních poplatků, a to ani částečného. Výzvou z téhož dne pak stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě jednoho týdne.

Stěžovatel zareagoval žádostí podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. V ní zejména ocitoval několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a uvedl, že žádá o nezastavení řízení pro nezaplacení poplatku. Připomněl, že jinak by došlo k odepření soudní ochrany před nezákonným policejním zásahem, zasahujícím jeho lidská práva a svobody úzce související s jeho integritou a majícím dopad na zrušení údaje o místu trvalého pobytu. Uvedl také, že doplacenou podporu v nezaměstnanosti použil primárně na úhradu závazků po splatnosti ve snaze obnovit si mobilní a internetové služby za účelem vyřizování hledání práce a bydlení a odvrácení sociálního vyloučení a možnosti exekuce.

Krajský soud usnesením ze dne 12. 6. 2015, č. j. 57 A 30/2015 - 140, řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem zastavil. Zrekapituloval důvody, které jej předtím vedly k zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků. Připomněl, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní leželo na stěžovateli, a bylo tedy na něm, aby soudu své osobní a majetkové poměry dostatečně konkrétně popsal a svá tvrzení doložil konkrétními doklady, což neučinil. Krajský soud přitom nezaslal stěžovateli tiskopis vzor 060, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publ. pod č. 2601/2012 Sb. NSS, není žadatel o osvobození od soudních poplatků povinen dokládat své poměry výhradně formou vyplnění formuláře „Potvrzení o osobních,

majetkových a výdělkových poměrech“. Stěžovatel se nicméně v reakci na výzvu krajského soudu omezil toliko na zaslání nijak blíže nekomentovaného souboru listin bez jakékoli legendy, vysvětlení či odkazů, takže z nich krajský soud nebyl schopen nic zjistit. Nesdělil soudu žádné skutečnosti ohledně svých osobních a majetkových poměrů, neuvedl, jaké jsou jeho měsíční příjmy, z čeho plynou a v jaké výši, neuvedl výši svých měsíčních výdajů, ani v čem spočívají, a neuvedl žádná tvrzení o svých osobních a rodinných poměrech, případně o výjimečných okolnostech, které by odůvodnily jeho osvobození od soudních poplatků. Krajský soud si tak nemohl učinit komplexní představu o tom, jaká je stěžovatelova osobní a majetková situace, a nebyl oprávněn ani povinen v tomto směru za stěžovatele cokoli dovozovat z úřední povinnosti. Nebyly tak dány okolnosti, na jejichž základě by bylo možno vyhovět stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel přitom soudní poplatek neuhradil a nebyla splněna ani jedna z podmínek vyhovění jeho žádosti podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Nebylo zde nebezpečí z prodlení, neboť stěžovatel se domáhal vyslovení deklaratorního výroku o nezákonnosti zásahu, který již aktuálně netrvá a v jehož důsledku tak stěžovateli nemůže hrozit nebezpečí z prodlení a vznik újmy. Tu nelze spatřovat ani v údajném znemožnění domáhat se náhrady škody způsobené státním orgánem ani ve skutečnosti, že z podnětu stěžovatelovy matky došlo následně k vydání správního rozhodnutí o zrušení údaje o místu stěžovatelova trvalého pobytu. Není splněna ani podmínka doložení, že stěžovatel bez své viny nemohl dosud poplatek zaplatit, neboť stěžovatel stále nedoložil a neosvědčil, jaké jsou jeho konkrétní majetkové poměry, z nichž by bylo možno ověřit, že dosud bez své viny nemohl poplatek zaplatit. Krajský soud proto řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve vazbě na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, přičemž o žádosti podle § 9 odst. 4 písm. c) téhož zákona nerozhodoval samostatným usnesením.

Stěžovatel toto usnesení napadl nyní posuzovanou kasační stížností, v níž se fakticky omezil na rozsáhlé citace judikatury Ústavního soudu. V reakci na výzvu k zaplacení soudního poplatku stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Té Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 3 As 165/2015 - 159, kterým jej osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu zástupkyní advokátku Mgr. Petru Severovou.

Ta následně podala doplnění kasační stížnosti. Podle něj je kasační stížnost podávána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z listin, které stěžovatel po podání žádosti o osvobození od soudního poplatku předložil krajskému soudu, dostatečně vyplynulo, že je v podstatě bez příjmů a má splatné závazky vůči různým institucím, takže byly dány důvody pro jeho osvobození v plném rozsahu. Lhůta jednoho týdne, kterou krajský soud stěžovateli následně poskytl k zaplacení soudního poplatku, byla nepřiměřeně krátká a vymykala se z obecné představy přiměřenosti a ohleduplnosti. Krajský soud také bez zřejmých důvodů nevyhověl stěžovatelově žádosti o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky, eventuálně o posečkání s placením soudního poplatku. V tomto směru měl krajský soud posoudit stěžovatelovo podání označené jako žádost dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích podle jeho obsahu, tedy jako žádost o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky. Tím, že se touto žádostí nijak nezabýval, dopustil se krajský soud procesního pochybení, jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12.

3. 2015, č. j. Konf 2/2014 - 17, publ. pod č. 3226/2015 Sb. NSS. Konečně stěžovatel brojil i proti závěru, že nebyly naplněny podmínky předvídané v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Stěžovatel zdůraznil, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 303/2011 Sb. je i pouhé konstatování nezákonnosti zásahu pro občany velmi důležité a posiluje u veřejnosti důvěru v právní stát a napomáhá kultivovat činnost orgánů veřejné správy. Pokud nedojde k deklarování nezákonnosti zásahu orgánu veřejné moci vůči stěžovateli, vznikne mu nemajetková újma. Pokud by navíc krajský soud posuzoval stěžovatelovu žádost v kontextu s podanou žalobou, zjistil by, že ze strany stěžovatele nejde o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva. Přitom pokud měl krajský soud za to, že stěžovatel dostatečně neprokázal splnění podmínek § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, měl postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., zvláště když je stěžovatel osobou práva neznalou. Krajský soud mohl také s ohledem na stěžovatelovu finanční situaci aplikovat § 9 odst. 6 zákona o soudních poplatcích. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti, respektive jejím doplnění, čtyři námitky. K první z nich, týkající se údajného splnění podmínek pro osvobození od soudního poplatku, se může Nejvyšší správní soud vyjádřit toliko *obiter dictum*, neboť nesměruje přímo proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, které je kasační stížností napadeno, nýbrž proti jemu předcházejícímu usnesení, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o osvobození od soudního poplatku a které je již pravomocné. Nyní podanou kasační stížností přitom stěžovatel již nemůže toto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o osvobození od soudního poplatku účinně napadnout. Pouze na okraj tak Nejvyšší správní soud podotýká, že se v zásadě ztotožňuje s důvody, rekapitulovanými i v nyní napadeném usnesení, pro které krajský soud stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Krajský soud stěžovatele vyzval k doplnění přesně specifikovaných okolností, které přehledně uvedl v šesti jasné naformulovaných odrážkách, které nemohly být nesrozumitelné ani člověku bez právnického vzdělání. Na každou z nich se dalo jednoduše a stručně odpovědět na několika řádcích. Stěžovatel namísto toho zaslal krajskému soudu nepřehledné a nic neříkající desítky stran výpisů ze svých účtů a dalších dokumentů. Jinak řečeno, krajský soud poslal stěžovateli jasné položené otázky, ovšem stěžovatel mu místo odpovědí poslal jen množství nevypovídajících dat, ze kterých se bez dalšího nedaly jeho skutečné majetkové poměry zjistit. Přitom již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval: „*Povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje.*“

V této souvislosti se nabízí otázka, proč krajský soud stěžovateli nezaslal obvyklý tiskopis vzor 060. Krajský soud v tomto ohledu poukázal na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publ.

pod č. 2601/2012 Sb. NSS, ovšem ten reagoval na situaci, kdy krajský soud žalobci v reakci na jeho žádost o osvobození od soudních poplatků tiskopis vzor 060 zaslal, avšak žalobce ani nevrátil vyplněný tiskopis, ani nijak jinak nedoložil skutečnosti rozhodné pro osvobození od soudního poplatku. Jinak řečeno, citovaný judikát řeší otázku možné alternativní reakce účastníka řízení na zasláný tiskopis vzor 060; nikoli otázku, zda samotný soud má nějakou alternativu k poslání tohoto tiskopisu. To nic nemění na tom, že takovou alternativu má, neboť předmětný vzor je jen nástrojem pro usnadnění komunikace mezi soudem a účastníkem, nikoli závazným formulářem vyžadovaným zákonem. V nyní posuzovaném případě takovou alternativou jistě bylo i zaslání konkrétních otázek, kterými krajský soud přehledně upřesnil, které okolnosti na straně stěžovatele považuje za rozhodné pro případné vyhovění jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku.

Co se týče údajné nepřiměřenosti týdenní lhůty poskytnuté k zaplacení soudního poplatku po nevyhovění žádosti o osvobození od něj, proti níž stěžovatel brojí svou druhou námitkou, přiměřeností lhůty k zaplacení soudního poplatku se zdejší soud zabýval již v několika svých rozhodnutích. Například v rozsudku ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 73 (publ. na www.nssoud.cz), konstatoval, že třídní lhůta pro dodatečné zaplacení soudního poplatku je v řízení o žalobě ve správním soudnictví „*zpravidla lhůtou příliš krátkou*“. Není ovšem zjevné, proč by ve stěžovatelově případě měla být za nepřiměřeně krátkou označena lhůta týdenní, která je naopak ve správním soudnictví poměrně obvyklá a i sám stěžovatel v jejím průběhu stihl s krajským soudem komunikovat, konkrétně požádat o výpisy a opisy soudního spisu a tyto obdržet. Navíc přestože na samotnou výzvu k zaplacení soudního poplatku zareagoval místo zaplacení žádostí podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích až těsně po uplynutí této lhůty, krajský soud neodmítl tuto jeho reakci jako opožděnou, nýbrž ji věcně posoudil.

Tomuto věcnému posouzení stěžovatel svou další námitkou nejprve vytýká, že krajský soud neposoudil jeho žádost jako žádost o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky. Stěžovatel má pravdu, že i na správní soudy do určité míry dopadá povinnost posuzovat podání podle jeho obsahu (viz např. stěžovatelem citované usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 2/2014 - 17, publ. pod č. 3226/2015 Sb. NSS, bod 45). Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu ovšem neznamená, že má soud určitému a srozumitelnému úkonu přikládat jiný význam, než ten, který vyplývá z jeho označení i převážné části obsahu, či „domýšlet“ obsah podání a činit závěry z jeho obsahu nevyplývající. Stěžovatel zde poukazuje na své podání ze dne 1. 5. 2015 (založeno na č. l. 127 soudního spisu), které bylo nadepsáno „Žádost § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích“ a v jeho převážné části, kromě rozsáhlých citací z rozhodnutí zdejšího soudu, stěžovatel prokazoval, že splňuje podmínky tohoto konkrétního ustanovení. Pouze v jediné větě na str. 2 jeho podání je vložena závorka, v níž stěžovatel uvedl: „(poplatkové povinnosti se nevyhýbám a rád jej uhradím aspoň ve formě splátek okamžitě v momentě zajištění jakéhokoliv příjmu z pracovní činnosti nebo státní sociální podpory)“. Z tohoto v závorce učiněného stručného podotknutí ovšem ani podle názoru Nejvyššího správního soudu neměl krajský soud dovodit, že stěžovatel ve skutečnosti podává žádost o posečkání s placením soudního poplatku ve smyslu § 9 odst. 9 zákona o soudních poplatcích nebo že

se jedná o dvě spojené žádosti. Ostatně i ve stěžovatelem uváděném usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 2/2014 - 17, publ. pod č. 3226/2015 Sb. NSS, jsou rozlišovány žádost o osvobození od soudního poplatku, žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) citovaného zákona a konečně žádost o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku (fakticky zahrnující i žádost o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky) jako tři různé druhy žádostí, mezi nimiž má soud rozlišit podle jejich obsahu. Zde byl obsah žádosti v převážné většině souladný s jejím označením, takže krajský soud nepochybil, když žádost nepřekvalifikoval na základě pouhého stěžovatelova podotknutí v závorce na žádost o prodloužení soudcovské lhůty k zaplacení soudního poplatku či o povolení splátek. Není navíc nijak zjevné, jak by se krajský soud mohl svým postupem v tomto konkrétním případě dostat do rozporu se závěry citovaného usnesení zvláštního senátu, které se vyjadřuje především k tomu, který subjekt je příslušný rozhodnout o žádosti o posečkání s placením soudního poplatku nebo o žádosti o rozložení úhrady soudního poplatku na splátky.

Krajský soud tedy nepochybil, když stěžovatelovu žádost posoudil jako žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, a stejně tak nepochybil, když přímo v usnesení, kterým zastavil řízení o stěžovatelově žalobě, konstatoval, že podmínky tohoto ustanovení nejsou ve stěžovatelově případě splněny, s čímž stěžovatel polemizuje ve své poslední námitce. Podle tohoto ustanovení platí, že soud řízení nezastaví pro nezaplacení poplatku, *„je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit“*. Krajský soud podrobně zdůvodnil, proč ve stěžovatelově případě není splněna ani jedna ze dvou podmínek zde stanovených, tedy podmínka nebezpečí z prodlení a podmínka doložení, že stěžovatel bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit. Nesplnění druhé podmínky, tedy nedoložení nemožnosti zaplatit soudní poplatek, již bylo rozebráno v reakci na jeho prvou námitku. Co se týče nesplnění podmínky nebezpečí z prodlení, ani ve světle argumentů uvedených v doplnění kasační stížnosti není zjevné, v čem by takové nebezpečí z prodlení mělo spočívat v případě deset dní trvajícího zásahu, k němuž došlo již takřka před rokem. Obecná tvrzení o důležitosti pouhého *„konstatování nezákonnosti zásahu“* pro občany a o posilování důvěry veřejnosti v právní stát a kultivaci činnosti orgánů veřejné správy takové nebezpečí z prodlení jistě nezakládají, stejně jako stěžovatelem pocítovaný zásah do cti a soukromí v době, kdy k zásahu došlo. Za této situace by nemělo smysl ani vyzývat stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. či postupovat podle § 9 odst. 6 zákona o soudních poplatcích, jak stěžovatel nyní navrhuje.

Žádná ze čtyř námitek uvedených v doplnění kasační stížnosti tedy není důvodná a postup krajského soudu nepředstavuje ani porušení práva na přístup k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení o stěžovatelově žalobě na ochranu před nezákonným zásahem tedy nelze označit za nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Odměna soudem ustanovené zástupkyni stěžovatele a náhrada jejích hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně stěžovatele učinila v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, za které jí náleží odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu a dva režijní paušály podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Advokátka Nejvyššímu správnímu soudu nesdělila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, a z Administrativního registru ekonomických subjektů vyplývá, že plátkyní daně z přidané hodnoty není. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka 6.800 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s. a § 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu